

Vítězstvo Srdca

MOJE OČI
UVIDELI TVOJU SPÁSU

Rodina Panny Márie

2018 (VI) / č. 125

„*Tak ako Panna Mária a svätý Jozef,
tak ako betlehemskí pastieri, prijmime v malom Ježišovi
lásku Boha, ktorý sa pre nás stal človekom.*“

Chrám sv. Petra, Vianoce 2017

Svätý Simeon a Anna

Za adventných ľudí považujeme predovšetkým Pannu Máriu a svätého Jozefa, ako aj Jána Krstiteľa, lebo oni túžobne očakávali príchod Vykupiteľa. Málokto si však spomenie na starca Simeona a prorokyňu Annu v Jeruzalemskom chráme. A pritom aj ich dlhoročná vytrvalosť v modlitbe a pôste v duchu očakávania Mesiáša urýchlila príchod prislúbeného Záchrancu.

*E*vanjelista Lukáš pôsobivo opisuje jednoduchú svätosť Anny, Fanuelovej dcéry, tejto vdovy a prorokyne, ktorá už bola vo vysokom veku: „Z chrámu neodchádzala, vo dne v noci slúžila Bohu pôstom a modlitbami“ (Lk 2, 37). O Simeonovi píše, že to bol „človek spravodlivý a nábožný, ktorý očakával potechu Izraela, a Duch Svätý bol na ňom“ (Lk 2, 25).

I napriek svojmu vysokému veku sa Simeon trpezlivo a odhodlane pridržiaval toho, čo mu zjavil Boží Duch: „že neumrie, kým neuvidí Pánovho Mesiáša“ (Lk 2, 26). Túžba svätého starca Simeona a hlboko zbožnej vdovy Anny po záchrancovi Izraela bola nesmierna. S horiacim srdcom obidvaja očakávali stretnutie s Mesiášom, tento rozhodujúci okamih, až im Duch Svätý vnukol: Teraz je tu, vyjdite mu v ústrety!

Čo sa udialo v chráme, keď rodičia priniesli Ježiša „do Jeruzalema, aby ho predstavili Pánovi, ako je napísané v Pánovom zákone“ (Lk 2, 22-23), to nám podrobne a veľmi živo opisuje celý rad hodnoverných mystikov, ako je bl. Anna Katarína Emmerichová (1774 – 1824) alebo Talianka Mária Valtorta (1897 – 1961). V zápiskoch vízií Márie Valtorty čítame: „Medzi ľuďmi, ktorí sa zvedavo prizierajú, si ťažkým krokom razí cestu zhrbený starček opierajúci sa o palicu. Musí byť veľmi starý, povedala by som, že má viac než osemdesiat rokov. Priblíži sa k Márii a požiada ju, aby mu dala na chvíľu Maličkého. Mária mu s úsmevom podá Dieťa. ... Simeon vezme Dieťa a pobožká ho. ... Starček plače a striedavo sa usmieva a slzy ... sa perlia na jeho dlhej bielej brade. ... Počujem slová svätého starčeka: ‚Teraz prepustíš, Pane, svojho služobníka v pokoji podľa svojho slova, lebo moje oči uvideli tvoju spásu, ktorú si pripravil pred tvárou všetkých národov: svetlo na osvietenie pohanov a slávu Izraela, tvojho ľudu‘ (Lk 2, 29-32).

*V*idím zarazený pohľad Jozefa, Máriino pohnutie i reakcie skupinky prítomných osôb. Niektorí sú slovami starčeka zarazení a dojatí, iných sa zmocní bláznivá veselosť. Medzi skupinkou veselých ľudí sú bradatí a povýšeneckí členovia veľrady, ktorí krúčia hlavou, pozerajúc na Simeona

s ironickým súcitom. Určite si o ňom myslia, že sa v starobe pomiatol. Máriin úsmev pohasne a jej tvár zbledne, keď jej Simeon oznámi bolesť: *„On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, – a tvoju vlastnú dušu prenikne meč –, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc‘ (Lk 2, 34-35).* Hoci Mária to vie, aj tak jej jeho slová prebodávajú dušu.“

K tomuto Sedembolestná podala Márii Valtorte vysvetlenie: *„Nie, nebolo nutné, aby mi Simeon zvestoval moje poslanie. Vedela som o ňom, pretože ... budúci život môjho syna nemal žiadne tajomstvá pred svojou matkou, ktorá ho nosila.“*

 vdove Anne napísala Mária Valtorta nasledovné: *„Mária sa priblíži väčšmi k Jozefovi, akoby chcela nájsť pri ňom útechu, a vášnivo si pritisne svoje Dieťa v náručí. Ako vysmädnutá duša sa vpíja do slov Anny, ktorá tiež prišla a ktorá ako žena má súcitiť s jej utrpením. Sľubuje jej, že Večný hodinu jej bolesti zmierni tým, že jej dá nadprirodzenú silu. *„Žena, tomu, ktorý dal svojmu ľudu Spasiteľa, nebude chýbať moc dať svojho anjela, aby ťa potešil v tvojom plači. Božia pomoc nikdy nechýbala veľkým ženám Izraela a ty si omnoho väčšia než Judita a Jahel. Náš Boh ti dá srdce z prečistého zlata, aby si odolala moru bolesti, pre ktorú budeš najväčšou ženou stvorenia, matkou. A ty, Dieťa, spomeň si na mňa v hodine svojho poslanca.“**

Aké útechyplné slová z úst prorokyne Anny, ktorá aj bez svätožiary spoznala v malom Ježišovi, v novorodencovi, očakávaného Vykupiteľa, Mesiáša!

 Sám Ježiš vysvetlil neskôr Márii Valtorte – ale aj nám – to, čo videla: *„Simeon čakal celý svoj dlhý život, aby ‚uvidel Svetlo‘, aby spoznal, že sa splnil Boží prísľub. Ale nikdy nepochyboval. Nikdy si nepovedal: *„Je zbytočné zotrvať v nádeji a v modlitbe.“* Vytrval. A dostalo sa mu ‚vidieť‘ to, čo nevidel kňaz, ani členovia veľrady, plní pýchy a zaslepenosti – Božieho Syna, Mesiáša, Spasiteľa v detskom tele. ... Aby to však mohol spoznať, bolo potrebné, aby mal živého ducha. ... Boží Duch ... sa zvyčajne vlieva a hovorí ... tam, kde vidí ‚dobrú vôľu‘ nasledovať jeho vnuknutia. Ako sa rozvíja táto dobrá vôľa? Životom žitým, podľa vašich možností, úplne v Bohu. Vo viere, v poslušnosti, v čistote, v láske, vo veľkodušnosti, v modlitbe. ... Simeon mal túto dobrú vôľu. Život ho neušetril námah a skúšok. Ale on svoju dobrú vôľu nestratil. Roky a udalosti sa nedotkli a neotriasli jeho vierou v Pána, v jeho prísľuby a neunavili jeho dobrú vôľu... A Boh ... mu zoslal lúč Ducha, ktorý ho doviedol do chrámu, aby uvidel Svetlo, ktoré prišlo na svet. *„Z vnuknutia Ducha prišiel do chrámu,‘* hovorí sa v evanjeliu.*

Ó, keby ľudia vedeli, aký dokonalý Priateľ je Duch Svätý! Aký Vodca, aký Učiteľ! Keby ho milovali a vzývali! Túto Lásku Najsvätejšej Trojice, toto Svetlo sveta, tento Oheň ohňa, túto Múdrost! O čo viac by poznali to, čo je nevyhnutné vedieť!“

 jednej zo svojich vízií videla blahoslavená Anna Katarína Emmerichová aj Simeonov blažený odchod do večnosti:

„Len čo sa Simeon vrátil domov po svojom prorocktve pri obrade predstavenia Ježiša v chráme, ochorel. No ešte sa stihol o veľkú radosť podeliť so svojou manželkou a synmi. V ten deň zomrel. Z mnohého, čo som videla, si spomínam toto: Simeon na lôžku hovoril s veľkou vážnosťou a dojímavou radosťou o spáse, ktorá prišla do Izraela. Potom pokojne vydýchol a videla som tichý smútok jeho rodiny.“

Neporušené telo sv. Simeona

V západnej časti Jeruzalema, v mestskej štvrti Katamon, sa nachádza Kláštor svätého Simeona. Bol postavený na mieste, kde pôvodne stál prorokov rodný dom a kde možno ešte aj dnes navštíviť jeho hrob, ktorý je však prázdny. V šiestom storočí totiž previezli neporušené telo proroka Simeona do Carihradu, aby tento vzácny poklad obohatil byzantské cisárske mesto.

V roku 1273 mal istý benátsky šľachtic previezť relikviu sv. Simeona do Benátok, no jeho loď sa na Jadrane dostala do silnej búrky pri pobrežnom meste Zara (dnešný Zadar v Chorvátsku). Loď si vyžadovala neodkladnú opravu. Aby šľachtic neprišiel o vzácnu relikviu, identitu tela prevázaného v truhle zatajil a telo sv. Simeona vydával za telo svojho brata, ktorý vraj zomrel na cestách. Práve preto poprosil miestnych predstavených, aby ho mohol dočasne pochovať na kláštornej cintoríne. Medzitým však aj tento šľachtic ťažko ochorel a zomrel. Vtedy sa stalo čosi výnimočné. Svätý prorok Simeon sa zjavil vo sne trom popredným mužom mesta a každému osobne povedal, kde je pochované jeho neporušené telo. Keď uvedené miesto našli, oznámili to zadarskému biskupovi, a ten dal vzácnu relikviu previezť do Kostola Panny Márie. Z tohto miesta sám svätec dokázal, že ide o pravú relikviu – udiali sa tu mnohé zázraky a svätec si získal lásku a úctu obyvateľov mesta Zadar. Sv. Simeon je dodnes patrónom tohto mesta.

Niektoré zázraky, ktoré sa tu stali, sú zachytené na vzácnnej pozlátenej striebornej schránke, v ktorej svätec odpočíva už niekoľko storočí. Táto umelecká práca stredovekého zlatníctva vznikla za mimoriadnych okolností.

V roku 1371 navštívil Zadar maďarsko-chorvátsky kráľovský pár. V tej dobe bol Zadar najdôležitejším mestom jadranskej oblasti a kráľovský sprievod sa mal zúčastniť na svätej omši v Kostole Panny Márie. Kráľovná Alžbeta, ktorá porodila tri dcéry, no ešte stále túžila po synovi – následníkovi trónu, chcela získať relikviu svätca. Keď sa v úpenlivej modlitbe za dar syna sklonila nad otvorený sarkofág s telom proroka Simeona, podarilo sa jej nenápadne odlomiť jeden z jeho prstov. Ako zlodejka si schovala relikviu do výstrihu svojich šiat, no hneď s hrôzou zbadala ranu, ktorá sa jej v tom momente vytvorila na hrudníku. Vylakaná kráľovná sa zrazu ocitla v strede svojho sprievodu a musela čeliť zvedavým otázkam na pôvod poranenia. Hlboko zahanbená ukradnutý prst vrátila a prisľúbila, že ako zadosťučinenie a z úcty k sv. Simeonovi mu dá zhotoviť vzácnu schránku. V roku 1377 povedala touto úlohou talianskeho zlatníka z Milána, ktorý pôsobil v Zadare. Darovala mu nielen 240 kg striebra a značné množstvo zlata, ale táto kajúca kráľovná nechala na strieborný reliéf dokonca zvečniť zahanbujúcu scénu svojho činu. Reliéf mal zdobiť schránku s neporušeným telom svätca. Táto pôsobivá strieborná schránka, ktorú nesú bronzoví anjeli, má dnes miesto nad hlavným oltárom Kostola sv. Simeona. Je najcennejším dielom stredovekého zlatníckeho umenia Chorvátska. Každý rok 8. októbra, na sviatok patróna mesta, sa na jeden týždeň pre pútnikov otvorí predná časť schránky. K neporušenému telu proroka Simeona prichádzajú mnohí veriaci, zvlášť tí, ktorí si tam vyprosujú požehnanie pre svoje deti.

V predvečer sviatku svätého Simeona sa 7. októbra 2010 pri príležitosti slávnostných vešpier stal Kostol sv. Simeona miestom dôležitého ekumenického gesta. Zadarský biskup Mons. Želimir Puljić daroval ortodoxnému arcibiskupovi z Jordánska a ďalšiemu reprezentantovi Jeruzalemského patriarchátu relikviu svätého Simeona (relikvia má veľkosť 5 x 2,5 cm).

Táto relikvia mala byť od toho času uctievaná tam, odkiaľ sa pôvodne vydala na cestu, totiž v jeruzalemskom katamonskom kláštore, postavenom na mieste, kde kedysi býval sv. Simeon Spravodlivý. Keď si ortodoxný arcibiskup prečítal dôkaz o pravosti tejto relikvie, s vďačnosťou a radosťou počas slávnostnej liturgie vyhlásil: „*Toto je nádherná a významná chvíľa, ktorá sa zapíše zlatými písmenami do dejín jeruzalemskej cirkvi. Môžete len tušiť, akú veľkú radosť budú mať kresťania vo Svätej zemi.*“

2000 rokov stará telesná schránka sv. Simeona sa dodnes zachovala celkom neporušená vrátane všetkých orgánov okrem očí. Nebadať na nej žiadne stopy mumifikácie, pri ktorej sa zvyčajne vnútorné orgány vyberajú, pretože ako prvé podliehajú rozkladu.

Ambona, oltár a spovednica

„Ambona, oltár a spovednica“ – tieto slová počul náš novokňaz P. Simeon Maria Schmilewski od svojho primičného kazateľa, ktorý takto vymedzil pole jeho budúceho kňazského pôsobenia. P. Simeon Maria bol vkladáním rúk Jeho Eminencie Maura kardinála Piacenzu 11. júla 2018 v Trenčíne vysvätený za kňaza. Ako sa chlapec z Hamburgu ocitol v kňazskom seminári Rodiny Panny Márie v Ríme, o tom nám porozprával on sám.

*N*arodil som sa v roku 1985 ako prvý syn Martiny a Rolfa Schmilewských a vyrástol som neďaleko Hamburgu, v malom severonemeckom mestečku Ahrensburg. Keďže v období môjho detstva viera nezohrávala v našej rodine takmer žiadnu rolu, bolo pre nás nepodstatné aj to, že moja matka, brat Tim a ja sme boli katolíci, kým otec patrilo do evanjelicko-luteránskej cirkvi. Hoci sme žili v diaspóre, išiel som na prvé sväté prijímanie. Bolo to však skôr kvôli darčekom než preto, že by som si uvedomoval podstatu Eucharistie. Prípravu na birmovku som však už neabsolvoval. Môj otec, veľmi nadaný remeselník, s veľkou láskou prestaval starší domček, a tak nám vytvoril krásne bývanie. Moja mama sa vzorne starala o rodinu. Vyrástal som teda v rodičovskom dome, kde vládla harmónia a dobré vzťahy. Ako mladý chlapec som síce hľadal odpovede na základné otázky života, no skutočný vzťah k Bohu som vtedy nemal a krása katolíckej viery bola pre mňa všetkým iným, než niečím dôverne známym. V kruhu mojich priateľov viera takisto nezohrávala žiadnu úlohu, a tak boli naše záujmy podobné ako u väčšiny mladých. Najradšej som sedel pri počítači alebo hral na gitare v mládežníckej rockovej kapele.

*K*eď som mal asi 15 rokov, moja mama sa pri hľadaní alternatívnych liečebných metód dostala do kontaktu s ezoterickou liečiteľkou, ktorá ošetrovala celú našu rodinu. Tým mama hlboko vnikla do ezoteriky, čo nezostalo bez vplyvu na nás deti. So záujmom som čítal niekoľko jej ezoterických kníh v domnení, že v nich nájdem odpoveď na niektoré moje existenciálne otázky. Tieto však boli v rozpore s kresťanskou vierou a veľmi vzdialené od náuky Cirkvi. Keď som mal 18 rokov, do našej rodiny úplne nečakane a mocne zasiahol svojou milosťou Boh. Prišli sme do kontaktu s charismatickými kňazmi, ktorí v Hamburgu ponúkali duchovné cvičenia o vnútornom a vonkajšom uzdravení. Moja matka zažila úplné obrátenie na katolícku vieru a svoj život radikálne a nekompromisne

zmenila. Podrobne sme o tom písali vo Víťazstve Srdca č. 86. Paralelne s tým sa aj v mojom živote a v živote môjho brata udialo niečo, čo vzbudzuje úžas. Rovnako sa nás zmocnila túžba po obrátení, túžba nezvyčajne hlboká a rýchla. Po intenzívnej generálnej svätej spovedi som sa začal modlievať ruženec, chodiť na svätú spoveď a poprosil som o sviatosť birmovania.

Po našom obrátení som sa spolu s bratom často a pravidelne zúčastňoval na duchovných cvičeniach a chodievali sme na púte. Boli sme napr. na festivale mládeže v Medžugorí. Nemôžem povedať, že by som pritom pociťoval mimoriadnu milosť alebo vnútornú radosť, skôr to bolo namáhavé a ani zďaleka ma to vo všetkom neoslovovalo. Napriek tomu ma čosi nútilo ísť práve touto cestou.

*P*o maturite som začal študovať geografiu na univerzite v Hamburgu. Počas štúdia bol môj život viery stále intenzívnejší, aj počas všedných dní som chodieval na svätú omšu a pravidelne som pristupoval k sviatosti zmierenia.

Vďaka mojej matke som si viackrát urobil 33-dňovú prípravu na zasvätenie sa Panne Márii podľa sv. Ludovíta M. Grigniona z Montfortu. Ale ani tu to nebolo tak, že by som pociťoval nejaké zvláštne a veľké milosti. Zasvätenie sa Panne Márii však prinieslo ovocie neskôr. Vo svojom súkromnom živote som prostredníctvom usmernenia niekoľkých kňazov prišiel na to, že ak chcem ísť cestou kresťanského života, tak je potrebné vzdať sa rozličných svetských vecí. Preto som opustil svoju rockovú kapelu, nechodil som viac s priateľmi na určité spoločenské podujatia a odriekol som viaceré cesty, o ktorých som už vopred vedel, že by som tam zaručene narazil na veci, ktoré čnostné neboli. Pritom mi bolo jasné, že zo strany mojich priateľov som mohol očakávať len málo pochopenia. Viedlo to k osamelosti, no posilnený Božou milosťou som prijal aj túto obeť a bez väčších vnútorných zápasov som bol odhodlaný ísť dôsledne touto cestou.

Vybral som si lepší podiel

*N*a povolanie ku kňazstvu som nemyslel. Podľa vzoru mojich rodičov som sa chcel oženiť a založiť si harmonickú rodinu. Boh mal však so mnou iný plán. A tak sa stalo, že som znova raz bol na duchovných cvičeniach pre mladých a v osobnom duchovnom rozhovore som chcel kňazovi predostrieť svoje problémy a životné otázky. Ešte som vlastne takmer nič nevyslovil, keď mi kňaz povedal, že Pán by mal pre mňa odpoveď, ale že som slobodný v tom, či si ju vypočujem. Tak nejako som si už domyslel, na čo asi naráža, a síce, že ide o kňazské povolanie.

Bol som veľmi pokojný a už v tomto okamihu som dokázal v srdci povedať svoje áno, a to aj bez toho, aby som rozmyšľal nad dôsledkami. Pána som prosil len o to, aby ma nenechal dlho hľadať miesto môjho kňazstva. Následne mi Pán dal prostredníctvom rôznych kňazov nezávisle od seba znamenia, ktoré potvrdili moje povolanie.

V priebehu polroka a po ukončení štúdia geografie ma Boh viedol prostredníctvom modlitbového dňa k úcte Matky všetkých národov do seminára Rodiny Panny Márie. Samozrejme, bol to skok do studenej vody: cestovať do Ríma a žiť v prostredí, kde sa hovorí cudzím jazykom a kde sa stretávajú ľudia rôznych kultúr. No vďaka srdečnému prijatiu bratov, ktorí boli ochotní pomôcť, som ťažkosti prekonal rýchlo. A aj vďaka vedeniu môjho duchovného otca som čoskoro spoznal, že toto je pre mňa to správne miesto. Konečne som sa dostal do cieľa, ku ktorému ma Pán Ježiš s istotou a cieľavedome viedol. Počas rokov duchovnej formácie som mohol stále viac prijímať eucharistickú, kňazskú a mariánsku spiritualitu Rodiny Panny Márie. Keďže som už mal ukončené univerzitné štúdium, mohol som na základe skúseností povedať, že svojím duchovným povolaním som si vybral lepší podiel. Po siedmich rokoch formácie som v roku 2017 prijal diakonskú vysviacku a 11. júla 2018 kňazskú vysviacku.

*N*eskôr som sa od mojej mamy dozvedel, že nás deti po svojom obrátení zasvätila Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Plná ľútosti nad uplynulými rokmi, keď zanedbávala našu náboženskú výchovu, ustavične prosila Pannu Máriu, aby nás – už takmer dospelé deti – formovala Matka Božia osobne. Zároveň mňa ako prvorodeného darovala nebeskému Otcovi.

Keď sa pozriem späť, som veľmi šťastný, že ma Pán viedol touto cestou aj napriek tomu, že ja osobne veľké zásluhy na tom nemám. Jednoducho som vedenie môjho života prenechal jemu a teraz sa už teším na to, že mu budem môcť slúžiť pri oltári, pri ambone a v spovednici.

Viem, že nedokážem dostatočne velebiť Boha za všetko, čo vykonal vo mne a v mojej rodine, pretože dar obrátenia dostal aj môj otec a krátko pred svojou smrťou 26. augusta 2017 konvertoval na katolícku vieru.

Kňaz - najdôležitejšie povolanie

*S*vätý farár z Arsu Ján Mária Vianney označil kňaza za najdôležitejšieho človeka na svete, pretože veľkosť jeho úradu sa nedá obsiahnuť: „Ó, aký veľký je kňaz! Boh ho poslúcha: Vysloví dve vety a na jeho slovo zostupuje Pán z neba a uzatvára sa do malej hostie.“ Otec nášho novokňaza P. Simeona dostal veľký dar, keď mohol zažiť a precítiť veľkosť a význam kňazského povolania ešte skôr, než by mohol pri oltári vidieť svojho vlastného syna. O tejto skúsenosti hovorí jeho manželka Martina: Rolf bol skôr triezvo uvažujúci človek s nohami pevne na zemi. Nehovoril veľa, ale čo povedal, bolo dobré. Bol vynikajúcim manželom a starostlivým otcom. Ak na ňom bolo čosi ťažké, tak jedine to, že dokázal byť tvrdohlavý. Bol síce tolerantný, no väčšinou trval na svojom názore. Tak to bolo napríklad aj vtedy, keď sa Jan rozhodol pre cestu kňazstva. Rolf s tým v skutočnosti nesúhlasil. Priamo to nevyjadril, ale keď bol Jan cez prázdniny doma, často hovorieval: „Jan, veď zostaň tu.“ Hoci inak takmer nikdy nedával najavo svoje pocity, keď sa Jan vracal z domu späť do seminára v Ríme, často bojoval so slzami v očiach.

*L*ady sa pohli v roku 2012, keď Rolf daroval spoločenstvu naše staré auto. Precestoval kvôli tomu takmer 1700 km z Hamburgu do Ríma. Keď tam spoznal bratov a sestry a zažil, ako ho srdečne prijali do rodiny, odvtedy si spoločenstvo skutočne zamiloval. Už vedel, že to, kde je jeho syn, je niečo dobré, a bol vďačný, že Rodina Panny Márie bola aj pre neho samého obohatením.

To mu dodalo neskôr v jeho chorobe veľa sily. Ako kresťan evanjelik tu v Ríme uprostred seminaristov lepšie spoznal bohatstvo katolíckej viery. Od tohto okamihu už rád Jana nechával odísť po prázdninách v Hamburgu späť do seminára a veľmi sa tešil na každoročnú návštevu u sestier a bratov v Ríme.

V novembri 2015 Rolfovi oznámili diagnózu: Rakovina pohrudnice a pľúc z azbestu! Za normálnych okolností rýchly a hrozný „rozsudok smrti“. Pribeh jeho ochorenia bol však veľmi nezvyčajný. Niekoľko mesiacov sa rakovina šírila sotva badateľne, ani raz neprišlo k záchvatu dusenia a ani po chemoterapii nepotreboval počas celého roka žiadne lieky. Jeho jedinou „medicínou“ v tomto čase bola každý večer modlitba a malý pohárik lurskej vody.

Odvtedy, čo Rolf ochorel, sa začal náš spoločný život modlitby. Každý večer sme si sadli na pohovku a zapálili sviečku. S ružencom, ktorý pre neho vyrobil Jan, sme sa pomodlili jeden desiatok, potom novénu od božieho služobníka dona Dolinda Ruotola:

„Ježiš, celkom sa ti odovzdávam, postaraj sa o všetko,“ alebo aj v obmenenej podobe: „Ježiš, celkom sa ti odovzdávam, ďakujem, že sa o všetko staráš.“

Pevnou súčasťou našej krátkej večernej modlitby bolo vždy aj zasvätenie sa Panne Márii. Prostredníctvom spoločnej modlitby a tým, že sme aj všetko utrpenie niesli spoločne, sme boli v našom vzájomnom vzťahu tak hlboko zjednotení, ako asi nikdy predtým. Preto chcem tento čas označiť ako „vzácnny poklad“ nášho manželstva.

*R*olf začal chodiť so mnou každú nedeľu na svätú omšu a na mariánske sviatky dokonca aj cez týždeň. Pri svätom prijímaní išiel vždy dopredu a dal sa požehnať. Keď mu chcel dať kňaz Eucharistiu, povedal: *„Nie, ja som evanjelik.“* Vysvetlila som mu totiž, že sväté prijímanie nemôže prijímať. Niekedy sa mi po svätej omši zveril: *„Dnes som znovu cítil Ježiša. S požehnaním prišiel ku mne.“*

*K*eď Rolfovi v júli 2017 zistili metastázy na mozgu, museli ho rýchlo operovať a bolo mu jasné, že po operácii možno nebude pri vedomí alebo viac nebude môcť rozprávať. Preto pred kňazom, ktorý deň pred operáciou prišiel za ním do nemocnice, vyjadril prianie, že sa chce stať katolíkom. Už dlhší čas sa tým vnútorne zaoberal, no doposiaľ svoje rozhodnutie vždy odsúval. Teraz však tušil, že toto by mohla byť možno posledná príležitosť. Kňaz bol pripravený a všetko mal pri sebe. Hneď po Rolfovej konverzii zaslal tento dobrý duchovný pastier nasledovnú SMS mojej modlitbovej skupine: *„Zvládli sme to... Rolf je prijatý do Rímskokatolíckej cirkvi. V rámci bohoslužby slova prijal na posteli v nemocnici sviatosť birmovania, svätú spoveď, svätú Eucharistiu a pomazanie chorých – to všetko v čase medzi 16.25 – 16.58 hod. Dokázal všetko dobre vnímať a modliť sa. Padali aj slzy. Všetkým odľahlo. Zajtra ráno o 7.30 ide ako prvý na operačnú sálu.“*

Počas tridsiatich troch minút bol Rolf so všetkými týmito milosťami perfektne pripravený pre nebo!

*P*o operácii skutočne nedokázal hovoriť. Avšak po opätovnom prijatí pomazania chorých sa mu vrátila schopnosť rozprávať i schopnosť prehĺtať. Ešte dvakrát prijal môj drahý manžel eucharistického Pána, ktorý ho potom ticho a jemne povolal do večnosti. Stihol však ešte podpísať svoju žiadosť o prijatie do Katolíckej cirkvi.

„Vezmem vás z národov...“

„I vezmem vás z národov a pozbieram vás zo všetkých krajín a zavediem vás na vlastnú pôdu“ (Ez 36,24). Opätovne sa stávame svedkami toho, ako sa pred našimi očami uskutočňujú slová proroka Ezechiela.

8. septembra 2018 v Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch v Čechách zložili svoj slávnostný sľub „celkom a navždy patriť Kristovi“ tri apoštolské sestry: sr. Rafka z Čiech, sr. Zélie z Nemecka a sr. Anastasia z Južnej Kórey.

Z rúk biskupa Jána Baxanta prijali biele šaty, prsteň nerozlučnej lásky a kríž misijného poslania, ktorý im má pripomínať, aby všetkým ľuďom prinášali Božie milosrdenstvo. Na nasledujúcich stránkach sa naše spolusestry zdôveria, ako ich Pán Boh povolal pre život v úplnej odovzdanosti.

Moja cesta s Bohom

Prvým plodom našej misie v Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch je sr. Rafka, vlastným menom Barbora Maria Rybárová, ktorá pochádza z malého mestečka Lišov pri Českých Budějoviciach. Jej život je dôkazom toho, ako Boh každú dušu osobitne miluje a ako ju vedie neopakovateľnou, len jej vlastnou cestou.

„Vo viere nás – mňa a môjho staršieho brata Jakuba – vychovávala naša mamka. Spolu i s našou babičkou sme pravidelne chodievali do kostola na sväté omše. Obaja sme chodili na náboženstvo. Vyučovali nás rehoľné sestry z Kongregácie školských sestier de Notre Dame. Rada si spomínam na svoje prvé sväté prijímanie, na ten pocit ľahkosti, keď som bola celá biela nielen navonok, ale aj moje srdce bolo celé biele a čisté.

Na druhom stupni základnej školy sme spolu s kamarátkou začali chodiť na stretnutia dievčat do Horažďovic; aj tieto stretnutia viedli školské sestry. Spolu sme sa tu modlili, mali sme možnosť pristúpiť k svätej spovedi. Vždy sme mali pekný program i zábavu, a tak som si k rehoľným sestričkám vytvorila prirodzený vzťah. Na tieto stretnutia sme sa vždy tešili.

Veľkou pomocou na ceste viery mi bola aj mládežnícka skupina v našej farnosti, ktorú založil pán kaplán. S niektorými mladými sme sa poznali len z videnia a pomocou týchto stretnutí sa medzi nami vytvorili pekné priateľstvá. Veľmi mi to pomohlo i v neľahkom čase strednej školy v meste Tábor, kde som cez týždeň bývala v internáte. Svet, ktorý ma tam obklopoval, bol iný, než aký som doteraz poznala. Dovtedy som brala našu katolícku vieru ako samozrejmosť a sem-tam nejaká narážka neveriacich mi nevadila. Vďaka Božej prozreteľnosti som mala v škole viacero veriacich kamarátok, ale celkove som tam bola viac ako dovtedy konfrontovaná so svetom a v neľahkom období puberty bolo vnútorných bojov dosť. Nikdy som síce neprestala veriť v existenciu Boha a aj naďalej som chodila

do kostola a pristupovala k sviatostiam, no nepatrila som k tým, ktorí by sa hrdo a verejne hlásili k viere alebo radi na tému viery diskutovali.

Veľmi vzácnou skúsenosťou z obdobia strednej školy boli pre mňa letné duchovné cvičenia pre dievčatá, na ktorých som sa po prvýkrát zúčastnila ako 16-ročná. Počas duchovných cvičení sme mali dodržiavať silencium a samu ma prekvapilo, že som to zvládla, ba dokonca to mojej duši urobilo veľmi dobre. Niektorých sestier sme sa tiež pýtali na cestu ich povolania a trochu sme získali predstavu o tom, aké to je, keď Boh človeka volá, aby mu odovzdal svoj život. Vtedy som ešte ani zďaleka netušila, aké má Boh so mnou plány. Vlastne sa tomu ani nečudujem, lebo to bolo obdobie, keď som sa modlila len v núdzi alebo v radosť, ale nie pravidelne. Bol to čas, keď som chodila na zábavy, striedala rôzne farby vlasov a celkovo som bola skôr zameraná na vonkajšie veci. Našťastie ma Panna Mária ochránila pred mnohými nebezpečenstvami a Boh si ku mne predsa len v tom správnom čase našiel cestu.

*P*očas štúdia na vysokej škole (na Teologickej fakulte v Českých Budějoviciach som študovala odbor sociálna a charitatívna práca) som začala chodiť na študentské sväté omše k saleziánom a na stretnutia mladých, kde som opäť našla okrem dobrých priateľov i veľmi dobré duchovné vedenie. Vďaka tomu sa prehĺbil môj vzťah k Bohu, opäť som sa pravidelne modlila a začala som častejšie chodiť na svätú omšu. Zároveň to bolo obdobie, keď som túžila po vzťahu a chcela som si nájsť dobrého manžela. Ešte to však trvalo dlho, kým som pochopila, aký plán má so mnou Boh.

Kláštorná kaplnka v Nových Hradoch

*P*očas pôstneho obdobia v roku 2009 som sa v Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch zúčastnila na duchovnej obnove, ktorú viedli saleziáni. Pamätám si z toho dve veci: ako sa ma v kláštornej kaplnke pri modlitbe dotkla Božia milosť a vzbudila vo mne túžbu priblížiť sa mu. A potom tu bola tiež zaujímavá ponuka na letnú brigádu v Kláštore Božieho milosrdenstva a v kostole v Nových Hradoch. Ponuku som prijala a tri roky po sebe som robila v kostole a v kláštore sprievodkyňu. Postupne som spoznávala prostredie kláštora, ale aj spoločenstvo Rodiny Panny Márie, ktoré tam pôsobí. V piatom ročníku štúdia sme navštívili Rím. Videli sme veľa nádherných kostolov a pamiatok, ale oveľa dôležitejšia bola pre mňa svätá spoveď a rozhovor s mojím duchovným otcom o povolaní. Keď som sa dovtedy niekedy zaoberala myšlienkou o povolaní rehoľnej sestry, vždy som si nakoniec povedala: *‘To nie je nič pre mňa, ja by som to ani nezvládla.’* Ale teraz v Ríme, kde by som to najmenej očakávala, mi môj spovedník naznačil, že mám povolanie žiť pre Boha. Najskôr som bola prekvapená, ale potom som pocítila hlboký pokoj v srdci a ochotu plniť Božiu vôľu.

*K*eď sa potom stalo, že som v danom termíne nestihla odovzdať diplomovú prácu, netušila som, že aj to má svoje miesto v plánoch Božej prozretelnosti. V správnom okamihu prišla ponuka zamestnať sa na recepcii v Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch, kde som to už dobre poznala. Prijatie tejto ponuky sprevádzal duchovný boj, ktorý svedčí o tom, aké to bolo dôležité. Dovtedy som bola rozlietaná na všetky strany, vyťažaná štúdiom, brigádami a rôznymi aktivitami a teraz som sa ocitla v kláštore, kde som začala pracovať a zároveň som chcela dokončiť štúdium. Keďže som v kláštore aj bývala, malo to tú výhodu, že som mohla kedykoľvek zájsť do kaplnky, ale aj zblízka spoznať rehoľný život a zažiť rodinnú atmosféru v našom spoločenstve. Pravidelne som mohla chodiť na adoráciu a na svätú omšu a zúčastňovať sa na spoločných modlitbách.

Na prekvapenie mojich priateľov, ale i mňa samotnej, mi vlastne nič nechýbalo, ale stále viac rástla moja túžba po Bohu a potreba modliť sa. Popritom som, aj vďaka modlitbám všetkých v kláštore, dokončila magisterské štúdium a kládla som si otázku o budúcnosti. Rôzne situácie mi potvrdzovali, že ma Pán Ježiš povoláva žiť celkom pre neho, no bolo potrebné, aby som mu úplne dôverovala a nechala sa ním viesť. Už dlhšie som nosila v sebe túžbu ísť niekam na misie a sestry mi to aj umožnili. Takmer zázrakom som vtedy dostala víza do Kazachstanu na 3 mesiace. Na jednej strane som sa už nevedela dočkať, kedy vycestujem, na druhej strane to bola veľká obeta, keď som mala po dvoch rokoch opustiť prácu v kláštore, na ktorú som si už zvykla. Nebolo to pre mňa jednoduché, ale zároveň som vedela, že sa musím nechať slepo viesť, aj keď som netušila, kde sa cesta končí. Po nádhernom, či dokonca jednom z najkrajších zážitkov v mojom živote, som sa po návrate zo Šerbaktov rozhodla na jeseň 2014 prísť do Materského domu sestier v Starej Haliči. V priebehu prvého roka, keď som prechádzala ešte mnohými duchovnými bojmi a skutočným vnútorným obrátením, som sa rozhodla vstúpiť do spoločenstva Rodiny Panny Márie. Veľké odľahčenie a radosť naplnili moje srdce, pretože som si už dávno priala poznať Božiu vôľu a byť na mieste, kde ma chce mať Boh! Viem, že sa za mňa všetci dlho modlili; moji priatelia, ako aj naši farníci pri modlitbe ruženca a na stretnutí matiek, ale zvlášť naše sestry. Všetkým zo srdca ďakujem za tento veľký krok. Ďakujem všetkým, ktorí ma s láskou a trpezlivosťou sprevádzali na mojej ceste povolania a boli mi pevnou oporou. Aj ja vám všetkým prisľubujem moje modlitby.“

Povolal si ma po mene

*Boh má už od večnosti pre každú dušu
jedinečný plán lásky a šťastia. Apoštolská sestra Zélie,
občianskym menom Veronika Greger, osobne silne zažila,
ako si ju Boh pritiahol k sebe a povolal ju po mene.*

*J*a a moja sestra Katarína sme jednovaječné dvojčatá. Vyrastali sme spolu s dvomi mladšími súrodencami vo veriacej rodine v obci Haag (Bavorsko). Už od malička nám bola do srdca vštepovaná láska k Bohu. Modlitba ruženca pred obrazom milosrdného Ježiša, ako aj zasvätenie Panne Márii a nedeľná návšteva kostola s účasťou na svätej omši – to všetko patrilo k nášmu bežnému rodinnému životu. Ako deti sme s nadšením chodievali s rodičmi alebo príbuznými na púte do Medžugoria a do talianskeho Schia. Keď sme sa potom so sestrou Katarínou naučili hrať na gitare, každú voľnú minútu sme Bohu na slávu hrali a spievali kresťanské mládežnícke piesne. Pravidelne sme chodievali na rodinné duchovné cvičenia organizované kňazmi a sestrami Rodiny Panny Márie, a tak som už od detstva spoznávala ich spiritualitu. Vďaka tejto duchovnej formácii a príkladu mojich rodičov som mala k Ježišovi a Panne Márii osobný a prirodzený vzťah.

Tento vzťah sa nevytratil ani počas dospievania, hoci sme so sestrou dvojičkou, ako mnohé z dievčat, mali rady kone a veľa času sme trávili v jazdeckých stajniach. Jazda na koni nám robila radosť, ale našou zvlášť veľkou vášňou bol tanec. Spolu sme chodievali aj na rôzne výlety a do kina. Každý si všimol, že čokoľvek sme podnikali, robili sme to vždy obidve spolu. Skutočne neexistovalo takmer nič, čo by som nebola robila spolu s mojou sestrou. Dokonca aj v škole alebo v autobuse bolo miesto vedľa mňa vždy rezervované pre ňu. Bolo to pre mňa celkom normálne, že som mala svoju „dvojku“ – „moje druhé ja“ vždy pri sebe.

Dala som mu blankošek

*A*ko 13-ročné sme moja sestra dvojčička a ja boli pozvané na stretnutie mládeže do Kundlu v Tirolsku. Aj toto stretnutie bolo spoluorganizované Rodinou Panny Márie. Dobre si spomínam, ako sme sedeli pred počítačom a pozerali video z minuloročného mládežníckeho stretnutia. Už tento klip vzbudil vo mne nadšenie, že som sa ihneď prihlásila a nevedela som sa dočkať, kedy to už bude. Počas celého stretnutia som mala v sebe takú veľkú radosť a cítila som sa tak dobre, že som si želala, aby sa tieto dni nikdy neskončili. Určite k tomu rozhodujúcou mierou prispelo aj to, že všetci tam boli takí milí a otvorení. Páčila sa mi aj hudba a veľa vecí z duchovného života som pochopila v novom svetle.

Keď som počas večera Božieho milosrdenstva kľačala vedľa mojej sestry dvojčičky pred Najsvätejšou sviatosťou, darovala som Ježišovi svoje srdce a celý svoj život a vlastne som mu dala blankošek – môže so mnou urobiť, čokoľvek bude chcieť. V tomto momente vstúpil do môjho vnútra oheň, neopísateľná radosť a hlboký pokoj. Pocítila som, že Ježiš naplnil svojou láskou celé moje srdce a ja som bola prešťastná!

*V*tedy som ešte nechápala Ježišovo pozvanie, aby som sa stala jeho nevestou, ale odvtedy som k nemu cítila novú, oveľa hlbšiu lásku.

Vôbec som si nerobila starosti o budúcnosť a o to, čo budem študovať, pretože jeho prítomnosť vo mne mi dodávala pevnú dôveru v jeho božskú prozreteľnosť. *Boh mi už ukáže svoj plán pre môj život*, prebehlo mi myslou a zároveň som z celého srdca túžila tento jeho plán aj naplniť.

*N*ikdy som však nepomyslela na to, že by som sa mala stať sestrou alebo misionárkou; vždy som si želala nájsť princa mojich snov, vydať sa za neho a založiť si rodinu. To bolo pre mňa to najprirodzenejšie na svete. Vždy, keď sme boli s priateľmi na púti alebo na mládežníckom stretnutí, tlela vo mne malá nádej, že ho možno stretnem práve tam. Samozrejme, mal byť veriaci! Predstavovala som si, že to bude pravá láska, ktorá pochádza od Boha, a s pevnou vierou som čakala, že ho Boh ku mne privedie v tom pravom čase.

Keď sa dnes pozerám späť, s údivom si uvedomujem, ako Panna Mária vždy dodrží svoj sľub a tých, čo sú jej zasvätení, si berie pod svoju ochranu. A aj to, ako naša nebeská Matka nás – svoje deti – chce viesť k pravému šťastiu a k pravej láske.

Počas všetkých tých rokov ma chránila tak, že vždy, keď nejaký chlapec získal moje sympatie, vnútorné mi dala pocítiť, že „to ešte nie je ten pravý.“

Cítim sa tu ako v raji!

*Č*as plynul, maturita bola pred dvermi a ja som stále nevedela, čo by som mala ďalej študovať. Moja sestra sa rozhodla pre lekársku dráhu, čo – okrem umenia – zaujímalo aj mňa. Nikoho by to neprekvapilo, keby som si aj ja vybrala to isté. Ale tu znovu vidno, že Boh má pre každú dušu osobne svoj plán lásky. Namiesto toho, aby som sa zapísala na štúdium medicíny ako moja sestra, pochopila som, že Boh mi moju cestu ukáže, keď mu dám ešte trochu času. Preto som sa rozhodla ísť na jeden rok (2014) na Slovensko, do Materského domu Rodiny Panny Márie.

Musím priznať, že rozlúčka s domovom nebola pre mňa ľahká; a to aj preto, že som po prvýkrát bola tak dlho odlúčená od mojej sestry dvojčičky. Ale práve v tejto situácii som mohla nanovo prežiť Božiu milosť. Hneď po príchode do Starej Haliče som sa cítila ako doma. Zavolala som rodičom a povedala som im: *Cítim sa tu ako v raji!*

*V*lastne to malo byť pre mňa znamenie, že som možno povolaná k životu zasvätenému Bohu. Ale táto myšlienka na povolanie sestry mi vôbec neprišla na um. Vďaka tomu, že som tento čas naozaj podarovala Bohu a veľa ľudí sa za mňa modlilo, Panna Mária ma viedla krok za krokom stále bližšie k svojmu Synovi. Plná radosti a údivu som zrazu spoznala, že som sa vtedy v trinástich rokoch naozaj zaľúbila do Ježiša ako do prvého muža v mojom živote. Vďaka tomuto poznaniu som potom bola schopná povedať mu z celého srdca svoje áno.

Vôbec neviem, ako by som len mohla Bohu poďakovať za túto veľkú milosť, že v našom spoločenstve smiem byť Kristovou nevestou, a tiež za to, že sa ako duchovná matka kňazov môžem za nich modliť a mať podiel na ich posvätení. Chcela by som sa poďakovať všetkým, ktorí ma sprevádzali na mojej ceste, a aj naďalej ich prosím o modlitby.

Cítim sa, že ma povolal Boh

*Hyeyoung Maria Kim zo Soulu, dnes sr. Anastasia,
je druhou apoštolskou sestrou z Južnej Kórey, ktorá zasvätila svoj život Bohu
a v našom spoločenstve sa chce modliť a obetovať zvlášť za posvätenie kňazov. Pán
Ježiš si získaval jej srdce pomaly, ale isto.*

*R*oky 2008 a 2009 boli pre mňa celkom mimoriadne, lebo som si uvedomila, že ma Boh miluje a na niečo ma pripravuje. Vo svojom detstve som o Bohu počula málo, aj keď som bola, podobne ako môj brat, pokrstená v Katolíckej cirkvi a sem-tam som chodila na detskú svätú omšu. Mojou veľkou láskou, odkedy si spomínam, bolo vždy maľovanie, a tak som už ako 14-ročná začala študovať na akadémii umení. Tu v Kórei si štúdium a práca vyžaduje oveľa viac času ako v západoeurópskych krajinách. Keďže som nemala takmer žiadne voľno, život viery som zanedbávala. A tak som sa modlila vždy už len krátko pred skúškou, aby mi Ježiš pomohol. Húževnato a s veľkým nasadením som sa snažila byť úspešná, aby ma prijali na univerzitu ako študentku umenia; to je totiž u nás veľmi ťažké. Okrem priateľky Yeny, ktorá je dnes mojou spolusestrou v Rodine Panny Márie, som nemala žiadnu veriacu kamarátku a do kostola som chodila len trikrát do roka: na Vianoce, na Veľkú noc a na výročie smrti môjho otca.

Ako každý mladý človek som chcela aj ja robiť vo svojom živote niečo zmysluplné, ale pokiaľ išlo o môj duchovný život, bolo to zlé. Vnútorne som bola úplne prázdna. Nikto ma nemohol utešiť a žiaden človek netušil, ako mi naozaj je. Navonok to totiž vyzeralo tak, že je všetko v najlepšom poriadku.

Stretnutie s novým svetom

*K*eď som mala 21 rokov, prerušila som štúdium a vydala som sa na svoju prvú cestu do Európy. Dupočula som sa o jednom dobrovoľníckom programe v Anglicku, a to ma hneď zaujalo. Pri vstupnom pohovore so zodpovednou osobou som dostala aj otázku, či som ochotná pomáhať v jednom ženskom kláštore. Okamžite som odmietla. Myslela som, že by som sa tam určite zbláznila. Napodiv, krátko nato som zmenila názor. Naozaj som strávila celý rok u sestričiek. Moje chmúrne predstavy sa nenaplnili, všetko bolo úplne inak. Celý čas som si život v kláštore vychutnávala. Spoločne s trinástimi sestrami som sa modlila a pracovala všade tam, kde ma potrebovali. Jednou z mojich úloh bolo starať sa o tri najstaršie sestry, ktoré mali 89, 90 a 91 rokov. Popritom mi ostával čas ísť do kaplnky a porozprávať sa tam s Pánom Ježišom. Opatrne som mu otvorila svoje srdce a zverila som mu svoje najhlbšie tajomstvá, o ktorých som sa doteraz s nikým nerozprávala. V tomto čase ma pozvala moja priateľka Yena, teraz sr. Marianna, vtedy však ešte postulanka, aby som ju navštívila v Ríme. Keďže som už bola v Európe, rada som prijala jej pozvanie a tam som spoznala aj našich kórejských bratov. P. Sanghee a P. Damian boli v tom čase seminaristami. P. Sanghee mi daroval knihu o Medžugorí od sr. Emmanuely. Knihu som prečítala za dva dni. Zapálila vo mne veľkú lásku k Panne Márii a túžbu po živote zasvätenom Bohu. Túto myšlienku stať sa sestrou, som ale hneď zavrhol. Čo mi však zostalo, bola láska ku každodennej modlitbe ruženca. O dva mesiace neskôr som sa vydala na pešiu púť do Santiaga de Compostela s úmyslom spoznať Božiu vôľu pre môj život. Počas tridsiatich dní som Panne Márii každý deň darovala modlitbu ruženca s prosbou: *Daj, aby som pochopila Boží plán pre môj život, veď ma po správnej ceste, pomôž mi milovať svojich blížnych a urob zo mňa skutočnú umelkyňu.* Naplnená nádejou som sa vrátila do Kórey a popri štúdiu som začala čítať Sväté písmo, aby som Boha lepšie spoznala. Inak sa v mojom každodennom živote nezmenilo nič. Dni som mala naplnené štúdiom, maľovaním a okrem toho som si musela zarobiť na vreckové. Nezmenili sa ani moje záľuby, tie boli ako predtým.

Povolal ma

V roku 2011 som ukončila štúdium a rok a pol som pracovala ako grafická dizajnérka v agentúre Graphic Design. Môj šéf prestúpil z katolíckej viery na protestantskú, a preto nemal pochopenie pre moju lásku k Panne Márii. Nebránil mi však praktizovať moju osobnú vieru. V blízkosti kancelárie bola malá kaplnka, kam som chodila každý deň pred prácou, aby som sa pomodlila ruženec a chvíľu zotrvala na adorácii.

*T*ýchto 20 minút strávených len s Bohom bolo pre mňa rozhodujúcich, lebo som čoraz jasnejšie cítila, že ma volá. Je ťažké opísať to slovami, ale bola som si úplne istá, že ako spolupracovníčka s jeho milosťou musím urobiť prvý krok práve ja, hoci zároveň som cítila, že som úplne slobodná. Keď sestra Marianna prišla do Kórey na prázdniny, dala som jej list pre P. Paula Máriu, v ktorom som ho prosila o modlitby, aby som spoznala moje povolanie. P. Paul mi poradil, aby som sa každý deň zasväcovala Panne Márii, čo najčastejšie chodievala na svätú omšu a s čistým srdcom prijímala Pána Ježiša v Eucharistii. Okrem toho mi ponúkol, aby som jeden rok strávila v Materskom dome Rodiny Panny Márie na Slovensku. Tam by som mala v modlitbe spoznať Božiu vôľu. Po piatich

mesiacoch som mala silu všetko zanechať a darovať Ježišovi rok svojho života, nech to už dopadne akokoľvek. Keď som sa na letisku lúčila s mojou mamou, v hĺbke sme obidve vedeli, že sa už nevrátim. Za mojím „áno“ stojí „áno“ mojej mamy. Od začiatku ma podporovala a rešpektovala moje rozhodnutia aj napriek bolesti, že ma už nebude mať pri sebe. Viedli sme dlhé rozhovory a vždy sme si rozumeli. Bola pre mňa priateľkou, sestrou a matkou zároveň. Počas dlhých rokov môjho hľadania ma vždy povzbudzovala: „*Teraz je to ťažké a tvrdé, ale uvidíš, nakoniec bude všetko dobré.*“ Moja mama ma 10 rokov sprevádzala a pomáhala mi svojimi radami a slovami plnými útechy a pochopenia, ktoré mi dodávali istotu, že som obklopená Božou láskou.

Nakoniec som v Materskom dome strávila päť a pol roka, ktoré neboli pre mňa o nič ľahšie ako môj život vo svete. Veľa som plakala, lebo som sa lepšie spoznala vo svojich chybách, zároveň som sa naučila prijať samu seba takú, aká som. V tomto čase som spoznávala a prijímala našu nádhernú spiritualitu; môžem povedať, že je tým pokladom ukrytým v poli, pre ktorý sa oplatí všetko predať. Áno, našla som vzácnu perlu, o ktorej hovorí Pán Ježiš v evanjeliu. Mnohí sa ma pýtajú, ako zvládam európske jedlo. Je to pre mňa ešte stále veľmi nezvyčajné, ale som vďačná a vnímam to ako milosť, že bez problémov dokážem zjesť na raňajky chlieb, maslo a marmeládu.

Kultúra a mentalita tu v Európe sa veľmi líšia od našich zvyklostí: myslíme inak, inak sa vyjadrujeme, máme iný humor. Vlastne je tu všetko iné, avšak to, čo nás spája, je spoločná láska k Ježišovi a Panne Márii.

Taktiež som pochopila ešte jedno: Kdekoľvek žijeme a čokoľvek robíme, všade je prítomná skutočnosť kríža, lebo je to znamenie lásky a očisťovania. Chcem ešte povedať, že tento život som si zvolila len z lásky k Ježišovi, pretože ho milujem a chcem sa mu vždy viac a viac podobať. A aj preto, lebo len Ježiš mi môže dať lásku, po ktorej som vždy túžila. Vedomie, že on ma pozná, miluje a chápe, ma veľmi posilňuje a je pre mňa trvalou útechou.

Mala som túžbu, zmeniť svet

Nedeľa Dobrého pastiera 22. apríla 2018 bola pre našu misijnú stanicu v Uruguaji dvojnásobným sviatkom. V ten deň totiž zasvätila Bohu svoj život Alana, jedno mladé dievča z našej farnosti. Svoje pranie – navždy a celkom patriť Kristovi ako jeho nevesta a všetkým ľuďom prinášať jeho lásku – slávnostne vyslovila v prítomnosti dvoch biskupov.

*V*yrástla som síce v katolíckej rodine, ale vieru sme u nás doma nikdy nepraktizovali. Napriek tomu boli pre mňa rodičia vždy vzorom mnohých kresťanských čností, na ktoré sa v dnešnom svete len málo dbá a ktoré sú skôr zanedbávané. Mám tým na mysli predovšetkým úctu k čistote. Už ako dieťa som si vážila vznešenosť manželstva a bolo pre mňa úplne samozrejmé, že keď raz spoznám toho pravého chlapca, chcem si panenstvo uchovať až do manželstva. Vlastne som bola presvedčená, že celý svet zmýšľa rovnako ako ja a tak aj žije. Dnes však viem, že tento pevný základ, ktorý som dostala v rodine, bol jednou z prvých Božích milostí a uchránil ma pred pádmi v mnohých pokušeniach, ktorým sú dnes mladí ľudia vystavení. V puberte som začala pociťovať stále väčšiu prázdnotu. Vnímala som, že všetko je pomimutélné a že žiadne svetské zábavky a rozptýlenia nedokážu človeka naplniť. Zároveň som však badala, že mnohí majú celkom iné názory a postoje a že svet prezentuje a pretláča pravý opak dobra a opak tých morálnych hodnôt, ku ktorým som bola vedená u nás doma a o pravdivosti ktorých som bola aj hlboko presvedčená. V tom čase som pociťovala, že iba dobrá kniha a štúdium sú mojím malým únikom zo sveta, ktorý ma ťažil a dusil. V srdci som túžila po premene tohto sveta, no nebolo mi celkom jasné, ako na to ísť.

Konečne prichádza svetlo

*K*oncom roka 2007 vošlo do môjho života konečne svetlo. Za posledné roky som chodila do kostola len veľmi zriedka, a tak jedného dňa sám Pán Ježiš v osobe misionárky z Rodiny Panny Márie prišiel a zaklopal na naše dvere. Tá hľadala moju sestru, ktorej priniesla scenár pripravovanej divadelnej hry. Keď som začula slovo divadlo, hneď som si pomyslela: *Ó, ja by som tiež chcela hrať!* A naozaj, aj mňa sa misionárka spýtala, či by som sa tiež chcela zapojiť. Samozrejme, moja odpoveď bola jasná: *Áno!* Toto áno rozhodlo o celej mojej budúcnosti. Boh má s každou dušou určitý plán a je veľmi vynaliezavý v tom, ako si každého dokáže k sebe pritiahnuť. U mňa si poslužil divadlom. S divadelnými skúškami sa začala nová kapitola môjho života. To najkrajšie počas divadelných skúšok bolo pre mňa priateľstvo, ktoré nás mladých spájalo. Všetko bolo pre mňa nové a všetko ma veľmi tešilo. Konečne som sa cítila na tom správnom mieste. Stvárnili sme niektoré udalosti zo života viacerých svätých a mučeníkov. Hoci mi oba tieto pojmy boli celkom cudzie (prejavila sa tu moja náboženská nevedomosť), predsa sa mi páčili a priťahovali ma. Krok za krokom som pochopila, že kňazi a sestry nám chceli sprostredkovať oveľa viac, než len obyčajné divadlo. Môj kontakt so svetom viery sa po uvedení divadelných predstavení neskončil, práve naopak. Začala som chodiť na mládežnícke stretnutia, kde som bližšie spoznávala Boha. Na stretku počas Turíčnej vigílie 2008 ma jedna sestra povzbudila, aby som išla na svätú spoveď a následne aj na svätú omšu. Tú noc som po prvýkrát

v živote celkom jasne pocítila, ako veľmi ma Boh miluje. Tento zážitok vyplnil celú moju doterajšiu prázdnotu. Od tej chvíle som začala pravidelne každú nedeľu chodiť do kostola.

*P*ostupne začala vo mne narastať istota, že sa nevydám. Napriek tomu som si však samu seba nedokázala predstaviť ako sestru misionárku. Myslela som si, že k tomu je potrebná tichosť a sústredenosť, no takejto predstave bol môj temperament na míle vzdialený. Fascinovala ma ale myšlienka môcť všetkým ľuďom ohlasovať veľkú Božiu lásku – tú lásku, ktorú som len krátko predtým spoznala a ktorá teraz naplňovala môj život a dala mu zmysel. Zdalo sa mi, že možno takýmto spôsobom by sa dal zmeniť svet. Keď som sa kvôli štúdiu na univerzite musela presťahovať do mesta, bolo mojou jedinou túžbou i naďalej žiť túto čerstvo objavenú vieru. Netrpezlivo som čakala na víkendy, kedy budem znovu na mládežníckych stretnutiach so sestrami.

Svetové dni mládeže 2011

*T*akto prišiel rok 2011. Raz v nedeľu nám po svätej omši P. Juan rozprával o svetových dňoch mládeže, o podujatí, na ktorom je prítomný aj Svätý Otec. Pre mňa to bolo niečo, o čom som dovtedy ešte nikdy nepočula. V tom roku sa takéto stretnutie malo konať v Madride. Len vďaka dobrodincom sa na stretnutí mládeže mohli z našej skupiny zúčastniť niekoľkí mladí. A ja som patrila k vyvoleným! Moja radosť nepoznala hraníc, aj keď som v tom momente prekvapenia sotva dokázala reagovať, veď to presahovalo všetky moje predstavy. Pri tejto príležitosti sa chcem zo srdca poďakovať všetkým dobrodincom, lebo na tejto ceste do Madridu som našla aj cestu svojho povolania. Po skončení svetových dní mládeže sme navštívili aj niekoľko misijných staníc nášho spoločenstva. Modlitba ruženca a svätá omša boli pritom na dennom programe. Po týchto nádherných chvíľach, ktoré naša skupinka zažila, som prvýkrát dokázala otvoriť svoje vnútro kňazovi, ktorý nás sprevádzal, a zverila som mu aj všetok vnútorný nepokoj, ktorý som pociťovala v duši. Stal sa mojím duchovným vodcom a poradil mi: „*Neprestávaj sa denne modliť ruženec, tak ako sme to robili doteraz.*“

Každý deň som musela nanovo premýšľať a plánovať, aby som si popri štúdiu našla čas aj na modlitbu ruženca. Toto úsilie však Panna Mária bohato odmenila: lepšie som ju spoznala, začala som ju milovať ako moju osobnú mamu a zverila som jej svoju budúcnosť. Jedného dňa, keď som sa modlila pred jej obrazom, povedala som jej, že som ochotná prijať Božiu vôľu, nech bude akákoľvek. Keďže som v priebehu posledných mesiacov začala v srdci pociťovať túžbu stať sa Kristovou nevestou, prosila som Pannu Máriu, aby mi v tomto úmysle pomohla, ak je to aj Božia vôľa. Bolo to prvý raz, čo som to takto priamo vyslovila. A ona sa tejto prosby vážne ujala.

Po skončení štúdia v apríli 2013 som teda poprosila o povolenie vstúpiť do postulátu v Rodine Panny Márie. Celú moju päťročnú formáciu som prežila takmer výlučne v našej misijnej stanici v Uruguaji. Bolo to obdobie bohaté na skúšky a vnútorné zápasy, ktoré však moje povolanie upevnili a posilnili ma v dôvere v nenahraditeľnú pomoc Panny Márie.

*D*nes vidím, že sa moja túžba z detských čias – pričiniť sa o zmenu sveta – uskutočňuje v mojom duchovnom povolaní, ktorého náplňou je spoluúčinkovať na posvätení kňazov, ktorí majú zase za úlohu posväcovať svet. A toto povolanie chcem žiť cez Máriu, s ňou a v nej, podľa vzoru blahoslavennej Eusébie Palomino, mojej ochrankyne a patrónky.

Som zázračné dieťa

Volám sa Mária Miklošková, mám 15 rokov a navštevujem cirkevné gymnázium v Bratislave. Podľa tvrdenia lekárov nie je možné, že žijem.

Som mimomaternicové dieťa, čo znamená, že namiesto normálneho vývoja v maternici mojej mamy Monike pred šesťnástimi rokmi (začiatkom decembra 2002) v ružinovskej nemocnici pri vyšetrení zistili oválny útvar na vaječníku. Lekár povedal: „*Maternica je prázdna. Existuje riziko mimomaternicového tehotenstva.*“

Po týždni bola diagnóza potvrdená: mimomaternicové tehotenstvo v 8. týždni. Život mojej mamy bol v ohrození, preto ju hneď hospitalizovali. Lekári jej dôrazne dohovárali a snažili sa ju presvedčiť o nutnosti potratu. „*Musíte myslieť na vaše dve deti, ktoré na vás čakajú doma,*“ naliehali na ňu. No moji rodičia ako hlboko veriaci katolíci ani na okamih nepomysleli na potrat, a preto sa radili s inými lekármi, kňazmi a mojimi starými rodičmi.

Môj otec Jozef, sám skúsený detský lekár a univerzitný profesor na Vysokej škole zdravotníctva a sociálnej práce v Bratislave, ktorý sa okrem toho už vtedy angažoval v prospech detí z detských domovov ako predseda známej organizácie Úsmev ako dar, rozhodne povedal: „*Počkáme a nedovolíme zabiť naše dieťa.*“ Nato jeden z lekárov pobúrene vyjadril svoju mienku: „*Vy ste sa zbláznili! Ale potom už za mnou nechodte!*“ Iní lekári sa vysmievali viere a dôvere mojich rodičov a odmietali hovoriť o mne ako o dieťati. „*Naozaj si myslíte, že nejaká neviditeľná Božia ruka premiestni tento koncept z vášho vaječníka do maternice? Vy ste fanatička!*“ obviňovali moju mamu, netušiac, že presne to sa o pár dní udeje.

Keby moji rodičia nemali v týchto hodinách toľko odvahy a nebyť modlitieb, ktorými ich podporovali naši príbuzní a priatelia, dnes tu nie som. Mama bola skutočne vo veľkom ohrození života.

Večer 12. decembra hľadal tatino útočisko v modlitbe a vo svojej núdzi otvoril Sväté písmo s pevnou vierou, že Boh mu pomôže. Pritom mu zrak padol na pasáž v Jánovom evanjeliu o vzkriesení Lazára: „*Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu, aby ňou bol oslávený Boží Syn.*“ Keď deň nato prišlo na vizitu najmenej 20 lekárov, moja mama im povedala: „*Som pod JEHO a JEJ ochranou. Prenechajme všetko TOMU, kto je darcom života.*“ Pod výrazom o „jej ochrane“ mama, samozrejme, myslela na Pannu Máriu.

O niekoľko dní pri vyšetrení ultrazvukom lekári vo vaječníkoch nezachytili žiadne známky života a rodičia si preto mysleli, že si ma Boh vzal k sebe. Preto súhlasili s laparoskopiou a útvar, ktorý sa nakoniec ukázal ako zhluk krvi, lekári odsali. Nasledovalo niečo absolútne nevysvetliteľné: Hoci sa po zákroku nepotvrdila moja prítomnosť ani vo vaječníkoch a ani v maternici, tehotenské testy zostali celé dva týždne počas Vianoc rovnako vysoké.

Apotom prišiel dodatočný vianočný darček. Mamina podstúpila vyšetrenie ultrasonografom, ktorý objavil v maternici „malú čiernu bodku“ – teda mňa! Moji starší súrodenci Gabriela a Jožo ešte v ten deň našli na vianočnom stromčeku správu, že im anjeli prinesú malého súrodenca, čo ich celkom vyviedlo z miery. Po radostnom a bezproblémovom tehotenstve som v auguste 2003 prišla na svet. Keď mamu navštívil lekár, ktorý sa jej predtým najviac vysmieval a najviac pretláčal názor, že „koncept“ treba potrať, pri pohľade na to, ako ma drží v náručí, sa v rozpakoch opýtal:

„Toto je ten malý zázrak prírody?“ Mamina mu s úsmevom odvetila: „Áno, toto je ten veľký zázrak Boží, pán doktor.“ O pár minút neskôr sa lekár vrátil a zvedavo sa opýtal: „Ako sa malá volá?“ – „Mária,“ povedala mama, na čo on polohlasne skonštatoval: „Aj som si myslel.“

Z lekárskeho hľadiska je moja existencia nevysvetliteľná, ale Boh sa týmto oslávil. Ukázal lekárom a mojej rodine a tiež všetkým, ktorí raz budú počuť toto svedectvo, že je všemohúci a že nič nie je nemožné tým, čo v neho veria. Lekári povedali nie, Boh ale povedal áno a ja som dnes tu. Žijem a ďakujem mu, že sa vždy postará o tých, ktorí mu dôverujú.

Môj dedko Caco – ako mu my hovorievame, ktorý bol v tom čase veľvyslancom v Taliansku, poradil mojim rodičom, aby putovali do Ríma k známej Madonne del Parto – k Panne Márii pôrodu v Bazilike sv. Augustína, kde sa zároveň nachádza aj hrob sv. Moniky, patrónky mojej mamy. Tam zasvätili mňa, ešte nenarodenú „malú čiernu bodku“ Matke všetkých matiek. Potom ako 10-mesačné bábätko ma znova vzali do Ríma, aby Panne Márii poďakovali za šťastný pôrod. Mimochodom, smerom k tejto milostivej soche Panny Márie som urobila mojich prvých 16 krokov a na zem som sa spustila pri jej nohách.